

प्रति उपावत उपगहत दानार्थम् चावालान्तरेण गवां संचरोऽस्ति अवत इति
कूपनाम [निघ० ३. २३.] । को हेतुरागमने तत्राह महो मह्यौ द्यावापृथिव्यौ
यज्ञस्य रप्सुदा रप्सुदे रप्स्विति वृपनाम (9.) तद्वत्तस्ते रप्सुदे वर्तेते (10.) । द्या-
वाभूमी यज्ञस्य शोभां कुरुत इति यूयमुपागहत । किं च उभा कर्णा भवतीनामु-
भौ कर्णौ हिरण्ययौ हिरण्यमयौ अत एव दानार्थमागहतेत्यर्थः ॥ ११ ॥

यद्य सूर्य उदितेऽनागा मित्रोऽर्च्यमा । सुवाति सविता भगः ॥ २० ॥

वसिष्ठदृष्टा मैत्रावरुणपुरोरुक् अयं वामित्यस्याः [७. १.] स्थाने । अद्य सूर्ये
सूर्ये उदिते सति मित्रः अर्च्यमा सविता भगश्च यत्सुवाति प्रेरयति तत्कर्म कुर्यादि-
ति शेषः । नास्ति आगोऽपराधो यस्य सोऽनागा इति चतुर्णां विशेषणम् ॥ २० ॥

आ सुते सिञ्चत श्रियं रोदस्योरभिश्चियम् । रसा दधीत वृषभम् ॥

तं प्रत्नया । अयं वेनः ॥ २१ ॥

सुनोतिदृष्टाश्चिनपुरोरुक् या वामित्यस्याः [७. ११.] स्थाने । रसा नदी रसतेः
शब्दकर्मण इति [निरु० ११. २५.] यास्कः रसानदी वृषभं वर्षितारं सोमं दधीत
पुञ्जाति दधातेर्लिङ् नदीसमीपे हि सोमोत्पत्तेः । तस्मिन्सोमे सुते अभिषुते स-
ति आसिञ्चत चमसेधिति शेषः ऋविजः प्रति वचनमेतत् । कीदृशं वृषभं रोद-
स्योः पृथिव्योः श्रियं श्रीयते (11.) श्रीः तम् आश्रयम् सोमस्य जगदाधारत्वात् । अ-
भिश्चियम् अभि सर्वतः श्रीः शोभा यस्य सोऽभिश्चीः तम् ॥ तं प्रत्नया अयं वेनः
द्वे प्रतीकोक्ते शुक्रमन्थिनोः प्राकृते [७. १२. १६.] पुरोरुचौ ॥ २१ ॥

आतिष्ठन्तं परि विश्वेऽभूषञ्छ्रियो वसानश्चरति स्वरोचिः ।

महत्तदृष्टोऽसुरस्य नामा विश्वत्रपोऽमृतानि तस्थौ ॥ २२ ॥

विश्वामित्रदृष्टाग्रयणपुरोरुक् ये देवास इत्यस्याः [७. ११.] स्थाने । इन्द्रस्य वृ-
ष्टिकर्माच्यते । विश्वे देवाः आतिष्ठन्तं समन्तात्स्थितमिन्द्रं पर्यभूषन् परिरक्षितवन्तः ।
स इन्द्रः चरति सर्वत्र गहति । कीदृशः श्रियो वसानः देवानां दीप्तिः आह्लादयन्
स्वरोचिः स्वं रोचिर्यस्य सः अनन्याधीनदीप्तिः । किं च विश्वं वृषयति निवृषयति